

Februāris 2019

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

„Es rūpēšos par savām avīm
un aizvedīšu no visām tumšajām
un mākoņainajām vietām.” (Sal. Ez 34,12)

„KUNGS, ES NEESMU CIENĪGS, BET...”

Dārgie Kristū, svētceļotāji uz Debesīm! Mēs joprojām iedziļināsimies Rožu kroņa „Gaismas daļas” piektajā noslēpumā.

Iepriekš pieminējām, ka Evaņģēlijā ir skaidri teikts, ka Jēzus zināja, ka tuvojas „Viņa laiks”, bet tur lasām (sal. Mt 26,21), ka Viņš labi zināja, ka Viņa vistuvāko mācekļu un draugu, tas ir, apustuļu lokā ir no-

devējs. Mēs visi zinām viņa vārdu. Tomēr Svētie Raksti var mani un tevi pārsteigt un vest tālāk, ja neapstāsimies pie tā, par kuru Dieva Dēls skaidri bija teicis: „Bēdas tam cilvēkam, kas nodod Cilvēka Dēlu; būtu labi, ja šis cilvēks nebūtu dzimis” (Mt 26,24) – pie Jūdasa. Kāpēc? Evaņģēlijā lasām, ka tūlīt pēc paskaidrošanas par nodēvēja klātbūtni pie svētku galda visi „loti noskuma, un viens pēc otra sāka jautāt: „Kungs, vai es tas esmu?”” (Mt 26,22). Vai nepārsteidz, ka neviens nebija drošs ar patiesu un mierīgu sirdi jautāt: „Kurš tas ir?”, un par sevi būt pārliecināts, ka tas nu gan nav viņš? Daži atbildētu – nepārsteidz, jo, ja pat „eņģeļi nepasargāja savu augsto stāvokli, bet atstāja savu mājokli” (Jūd 6), vai tad kāds var būt pārliecināts par savu pilnīgu uzticību un pastāvīgumu nākotnē? Un ja zinām, ka pat „eņģeļi apgrēkojās” un Dievs viņus tiesās (sal. 2 P 2,4), kādus tad simtprocentīgus apsolījumus gaidīt no cilvēka? Starp citu, pirmais starp apustuļiem, pirmais pāvests labi zināja, „kā garšo” apliecināt vārdos: „Ja visi no Tevis ieļautotos, es nekad neieļautošos!” un „Kaut arī man nāktos ar Tevi mirt, es Tevi nenoliegšu”, sadzirdēt atbildi: „Patiesi es tev saku, ka šinī naktī, pirms gailis dziedās, tu mani trīskārt no-

liegsi” (Mt 26, 33. 35. 34) un beidzot šo patiesību piedzīvot „uz savas ādas” (sal. Mt 26, 69-75 + par citiem – sal. Mt 26,56).

Daži pie šī punkta varētu pielikt klāt vēl vienu citātu no Sakāmvārdu grāmatas: „Taisnais krit septiņas reizes...” (Sak 24,16), bet šoreiz lasot to attiecībā uz morālo dzīvi. Un tas var „apliet kā ar aukstu ūdeni”, līdzīgi Jēzus norādei: „Viens no jums mani nodos...”

Viss pieminētais liecina par cilvēka traulumu, kas liek būt nomodā par savu sirdi, pieprasa morālo aktivitāti un līdzdarbību ar Dieva žēlastību. Citiem vārdiem – ar kādām (pareizi saprotamām) „bailēm un drebēšanu būtu mums jāstrādā savas pestīšanas labā” (sal. Flp 2, 12) un ar kādu sirds nostāju būtu jātuvojas Euharistijas noslēpumam?!? Tādēļ tik svarīgi, nākot pie Kristus Upura svinēšanas, pie Svētās Mises, pārbaudīt savu sirdsapziņu, vai tā ir maksimāli tīra. Tādēļ Euharistijas sākumā vienmēr lūdzamies par grēku piedošanu (formula „Es atzīstos...”), bet apzinoties smaga grēka stāvokli (smags Dieva likuma pārkāpums – sal. KBK 1855; grēks, kura sastāvs [lat. materia] ir nopietns un kas izdarīts pilnīgi apzināti un brīvprātīgi – sal. KBK 1857) neejam pie Svētās Komūnijas citādāk, kā iepriekš nākot pie grēksūdzes sakramenta, lai tur saņemtu grēku piedošanu!

Euharistijas laikā pirms pašas Komūnijas pieņemšanas mēs atsaucamies arī uz simtņieka vārdiem: „Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta, bet saki tikai vārdu, un mans kalps kļūs vesels.” (Mt 8,8), protams, izsakot to mazliet izmainītā formā. Tas katram atgādina

par Euharistijas svētumu (Vissvētākais Sakraments!), mūsu vājumu, grēcīgumu, bet atsauca pie Dieva žēlsirdības, kura palīdz augt svētumā un dod sevi mums, nevis tikai eņģeļiem.

Nemot vērā cilvēka morālo traulumu, Euharistija māca būt **nomodā, pirmkārt, par sevi**. Tā pasargā no uzmanības pievēršanas citiem un, jo vairāk, no viņu sodīšanas. Ne velti Baznīcas gani ar smaidu brīdina katru ticīgo (arī sevi), ka tas, kurš ar notiesājošu pirkstu norāda uz kādu vainīgo, ar pārējiem saliektajiem pirkstiem trīskārt norāda uz sevi pašu. Formulā „Es atzīstos” ne velti ielikti vārdi „Mana vaina, mana vaina, mana vislielākā vaina...”.

Līdz ar to **Euharistija mobilizē pastāvēt žēlastības stāvokli**. Caur to Dievs it kā jautā: „Kas no jums bez grēka?” (J 8,7), lai mūs pamudinātu atklāt sevī paslēpto (iespējamo) nodevēju un piesist viņu pie Jēzus Krusta caur labu grēksūdzi. Bet Dievs mūs sauc arī tālāk. To Viņš atkal dara caur pirmā pāvesta lūpām: „Tāpat kā Svētās, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvē, jo rakstīts: „Esiēt svēti, jo es esmu svēts.”” (1 P 1, 15-16). Tātad Jēzus vēlas, lai **Svētās Komūnijas pieņemšana vestu mūs uz svētumu, mūs svētdarītu**.

Pārdomas noslēgsim, citējot katehismu, kur atgādināts par tīras sirdsapziņas nepieciešamību pirms Svētās Komūnijas pieņemšanas un norādīts, ka Euharisti-

ja palīdz izvairīties no grēkiem, ļauj augt svētumā un stiprina visu Baznīcu ceļā uz to. „Lai atbildētu uz šo aicinājumu, mums sevi ir jāsatgato šim tik lielajam un svētajam brīdim. Sv. Pāvils mudina izmeklēt sirdsapziņu: „Kas necienīgi šo maizi ēdis vai dzers Kunga biķeri, tas noziegsies pret Kunga Miesu un Asinīm. Bet lai cilvēks pats sevi pārbauda un tā lai ēd no šīs maizes un dzer no šī biķera! Jo kas ēd un dzer necienīgi, tas, neizšķirdams Kunga Miesu, ēd un dzer sev tiesu.” (1 Kor 11, 27-29) Tiem, kas apzinās, ka ir smagi grēkojuši, pirms iet pie Komūnijas, jāsaņem Gandarīšanas sakraments.” (KBK 1385)

„Svētā Kristus Miesas un Asiņu Komūnija dara ciešāku Komūnijas saņēmēja vienību ar Kungu, tiek piedoti viņa ikdienišķie grēki un viņš tiek pasargāts no smagu grēku izdarīšanas. Tā kā mīlestības saites starp viņu un Kristu ir nostiprinātas, tad šī sakramenta saņemšana nostiprina arī Baznīcas, Kristus Mistiskās Miesas, vienību.” (KBK 1416)

Visbeidzot aicinu bieži lūgties ar dziesmas „Jēzu, nāc, mans prieks un laime” vārdiem. Tas palīdz pateikties par svētuma avotu Euharistijā, un šo pārdomu konteksta īpaši vērtīgi atkārtot pantu: „Ticu, Hostijā Tu esi, visus aicini pie sevis. Manas vājības Tu redzi, bet es ilgojos pēc Tevis.”

Lai Dievs mūs svēti: †
**Priesteris
Pāvils Kamola**

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola KAFIJA AR MAKABIEŠIEM

Es viņiem pastāstīju, ka
aizputekļots žestu uguns,
aizbērta sarunu aka,
sagānīta uzticības svētnīca
raud smilšu pulksteni.

Viņi man atbildēja, ka
tas nav uz mūžiem,
jo ir priesteri, Saule,
un ir rakstīta Vēstule,
kas jālasa Žēlsirdības stundā.

AR DEVĪZI „ORA ET LABORA!”

Ar **Gunu Sterinoviču** mūs vieno vairākas lietas – esam novadnieces, klasesbiedrenes un skolas laikā kopā apmeklējām Madonas katoļu baznīcu.

Šobrīd Guna dzīvo Rīgā, tomēr joprojām mūs vieno kāds kopīgs ceļš kalnā. Guna aktīvi darbojas kustībā ar šādu nosaukumu, savukārt Madonas katoļu draudzes avīzei arī ir precīzi šāds nosaukums – „Kalnā”.

– Madona ir mana dzimtā pilsēta, te joprojām dzīvo mamma, – aicināta pastāstīt par sevi, iesāk Guna. – Mana pirmā draudze ir Madonas Kristus Karaļa draudze. Šobrīd galvenokārt dzīvoju un strādāju Rīgā. Ikdienā esmu atbildīga par dažādu Eiropas Savienības ekonomikas un finanšu jautājumu procesu un informācijas plūsmas koordināciju. Lai nopietno darbu kompensētu ar ko radošu un dvēselisku, savā brīvajā laikā esmu iesaistījies Rīgas Svētās Marijas Magdalēnas draudzes kustībā „Kalnā”. Apmeklēju dažādus kultūras pasākumus – teātri, operu, koncertus, vadu Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles lūgšanu grupu „Filoteja” (tulkojumā – „dvēsele, kas mīl Dievu”). Meklēju iespējas, kā brīvo laiku visos gadalaikos pavadīt pie dabas. Ikdienas gaitās pamanot ko neierastu, skaisto noteikti iemūžinu, jo patīk fotografēt. Mājās (kā joprojām dēvēju Madonu) sanāk paciemoties vismaz reizi mēnesī. Svētdienās lielu gandarījumu gūstu, dziedot kopā ar Madonas katoļu draudzes kori Svētajā Misē.

Kāds bijis un ir tavs ceļš pie Dieva?

Neapzināti tas aizsākās bērnībā, pateicoties vecmāmiņai un vecvecmāmiņai, kas nākušas no Latgales. Redzot lūgšanas

ikdienā, nonākot Aglonas svētkos augstākā, kā bērnam tas palika spilgtā atmiņā. Tālāk jau vidusskolas laikā, satiekot klasesbiedrenes, kas regulāri apmeklēja baznīcu, sākās mans apzinātais ticības ceļš. Tā nonācu Madonas Kristus Karaļa draudzē, kas sakrita ar prāvesta Riharda Rasnača nominēšanu kalpot šai vietai.

Ar ko nodarbojas kustība „Kalnā”? Kāpēc tai šāds nosaukums?

Kustība „Kalnā” dibināta 2013. gada rudenī ar priesteru Andra Kravaļa svētību, kā piecu brīnišķīgu Svētās Marijas Magdalēnas draudzes jauniešu svētkoju auglis. Tā ir domāta nobriedušiem jauniešiem – personībām 25+. Reizi mēnesī (sestdienas vakarā) tiek rīkoti ekumeniski, intelektuāli, sadraudzību veicinoši, izglītojoši, radoši un izklaidējoši pasākumi. Aizvadīto gadu laikā ir baudīti vairāk nekā 50 šādi vērtīgi vakari.

„Kalnā” ir kustība ar iniciatīvu, kurā aicināts piedalīties ikviens, kas vēlas atklāt dziļas un stabilas vērtības, uz kurām būvēt savu ikdienu un izvēles, iegūt jaunus draugus un domubiedrus, uzzināt ko jaunu, kā arī kvalitatīvi pavadīt laiku draudzīgā vidē. Kustības galvenais mērķis ir atklāt un bagātināt vērtībās balstītas sadraudzības un atpūtas nozīmi, gādājot par personīgo izaugsmi.

Kā skaidroja viens no kustības dibinātājiem, nosaukums „Kalnā” radās vai nu caur Svēto Rakstu vārdiem, vai kādu asociāciju, bet visiem kopā bijusi izjūta, ka šis ir īstais vārds, jo vienmēr asociēties ar kāpšanu augstāk, ar virzību uz priekšu.

Kādi cilvēki ir iesaistījušies kustībā,

un kāda ir tava loma šai “Kalnā”?

Kustības komanda laika gaitā ir mainījusies, šobrīd to vada četras brīnišķīgas lēdijas – Dita, Inese, Vija un es. Mēs esam kristietes un Dieva dāvētos talantus īstenojam, radot skaistus un atraktīvus pasākumus. Mums ir daudz palīgu, kas labprāt iesaistās. Lai ko īpašu radītu gan citu, gan savam priekam, komandai ir ļoti liela nozīme.

Es pati kustībā nokļuvu nejauši. Sākumā biju kā apmeklētāja, jo iepatikās pasākumos radītā atmosfēra. Pēc tam tiku uzrunāta fotografēt, kam piekritu. To darīju trīs gadus, līdz brīdim, kad 2017. gadā nejauši nokļuvu komandas kodolā. Dievam ir laba humora izjūta, jo man, kurai nepatīk uzstāties publikas priekšā, Viņš atrada veidu, kā to panākt. Caur šo kustību esmu pārvarējusi bailes un šobrīd jau pati vadu kustības pasākumus. Esmu pateicīga Dievam par mūsu organizāciju, kur ir iespēja radoši, praktiski un intelektuāli izpausties, satiekot brīnišķīgus cilvēkus. Esmu sapratusi, cik mūsdienās ir svarīga sadraudzība un komunikācija klātienē, jo pasauli strauji pārņem un īstenību izspiež virtuālā vide.

Kuri pasākumi visvairāk palikuši atmiņā?

Kopš 2017. gada esmu bijusi proce-

sā no pasākumu idejas līdz to radīšanas brīdim, tāpēc katrs no tiem ir tuvs, mīļš un sirdi izlolots. Caur kustību ir satiktas spilgtas personības, piemēram, pianists Vestards Šimkus, iepazītas brīnišķīgas vietas, piemēram, Veczemju klintis, Siguldas takas un alas, Ragakāpa Jūrmaļā. Ir uzzināta plaša informācija, bijusi iespēja garšīgi izsmieties, kā arī dzīvespriecīgi izkustēties sportiskās aktivitātēs un deju ritmos, piemēram, Francijas ballē „Le Bal”, Itālijas ballē „Celebrazione”. Esam gatavojuši garšīgus ēdienus, cepot ne-parastas picas, pankūkas un gardas piparkūkas tradicionālajā Adventa vakarā, izjutuši patriotismu, vērot uzmanību uz valstiskām vērtībām novembrī. Katrs pasākums ir bijis ar savu pievienoto vērtību, lai apmeklētāji pēc tam sajostos vēl bagātāki gan emocionāli, gan intelektuāli. Vienmēr bijis prieks pasākumos satikt arī madoniešus.

Tava pēdējā laika atziņa garīgajai dzīvei?

„Ora et labora”, kas no latīņu valodas nozīmē „Lūdzies un dari”. Šī atziņa mani pavada ikdienā. Ar šādu pieeju katrai lietai un rīcībai ir cita nozīme un jēga.

Agnese Liepiņa, foto no personiskā krājuma

DIEVMĀTES IKONA MADONĀ

Dievs ir nepārspējams. Un kādreiz arī ļoti ātrs. Šoreiz, tāpat kā iemiesošanās notikumā, atbilde “jā” bija jādod, īpaši nepārdomājot.

Trešdienas vakarā pienāca ziņa no man nepazīstamas franciskāņu māsas Veronikas Kalniņas, kura, kā izrādās, ticībā ir atgriezies tieši Madonas katoļu baznīcā, bet pašlaik ir Cēsu katoļu draudzes locekle. Viņa kopā ar vīru bija uzņēmusies kalpojumus nākamajā dienā (24. janvārī) no Daugavpils uz Cēsu katoļu baznīcu pārvest Eiropas Franciskāņu Ģimenes Karalienes ikonu (attēlā). Šī ikona svētceļoja pa Latvijas franciskāņu baznīcām un pie ordeņa locekļiem. Tālāk tā svētceļos pa Igauniju.

Mūsu mīļā māsa Kristū Zenta Vizule, kas pašlaik ir uz slimības gultas, bet ir Franciskāņu sekulārordeņa Sv. Tēva Pio brālības ministre Cēsainē, ļoti vēlējās, lai šo ikonu pieņemtu savās mājās un šādu ziņu nodeva Veronikai.

Mans “jā” tika saskaņots ar draudzes prāvestu Pāvilu.

Cik bija iespējams, ar SMS palīdzību izsūtīju informāciju draudzes locekļiem ar lūgumu painformēt arī tos, kuriem ir vēlme sastapties ar brīnišķīgo ikonu.

Interesanta izvērtās ikonas sagaidīšana draudzes mājā ceturtdienas vakarā. Pēc māsas Diānas katehēzēm šai laikā savu darbību ir atsācis pastorāts. Sagaidīšanās pēc draudzes jauniešu iknedēļas tikšanās šoreiz arī notika draudzes mājā.

Jēkabam radās ideja kopā slavēt Dievu. Tas bija spontāni un neplānoti, bet sanāca ļoti skaisti (Jēkaba un Rasas instrumentālais pavadījums). Slavējām Kungu, dziedājām, lūdzāmies un izteicām pateicības.

Paldies, Ģimeņu Karalienē, ka Tu tādā veidā savedi kopā mūsu draudzes ģimenes locekļus – jauniešus un pastorāta dalībniekus. Esam jau apsvēruši domu turpmāk reizi mēnesī sanākt kopā, lai slavētu Dievu.

Eiropas Franciskāņu Ģimeņu Karalienes ikona ir kanonizēta 2018. gadā Lietuvā. Uz tās attēlota Jaunava Marija ar Bērniņu Jēzu. Ikonas apakšējā daļā ir Sv. Klāras, Sv. Franciska un

Sv. Elizabetes no Ungārijas relikvijas.

Dievbijīgi lūdzoties ikonai priekšā, var saņemt žēlastības ģimenes problēmu risināšanā, slimības gadījumos un tā nesvētību katram, kas tai ticībā pieskaras un uzlūko.

Ikonu sagaidījām vēlā vakara stundā – ap deviņiem. Tas bija skaists mirklis skrejošajā dzīves posmā – apstāties un palūgties par sevi, savām ģimenēm, draugiem, darbabiedriem un vienkārši paziņām.

Paldies Zentiņai un Veronikai ar vīru, kurus Dievs izmantoja kā instrumentus, lai mēs varētu piedzīvot tik skaistu un svētīgu vakaru!

**Anita Cibule,
priestera Pāvila foto**

LIECĪBA PAR KONSEKRĒTO DZĪVI

Madonas katoļu baznīcā pēc svētdienas Svētās Mises sapulcējušos uzrunā Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas māsu kalpoņu kongregācijas pārstāves: Maija, Zane un Marika.

3. februārī mūsu draudzē viesojās pārstāves no Bezvainīgās Vissvētākās Jaunavas māsu kalpoņu kongregācijas: Marika, Maija un Zane.

Māsu vadītā adorācija un liecības ļāva apjaust, kā viņas izdzīvo konsekkrēto dzīvi. Katra pastāstīja par savu ceļu uz aicinājumu. Maija, kas pēc profesijas ir juriste, uzsvēra, ka, lai atpazitu aicinājumu, svarīgi atrasties attiecībās ar Dievu kā ar personu. Viņas dzīvē Dieva sākumā nav bijis vispār: – Padomju laikos uz baznīcu negāju, nebiju kristīta. Tad sekoja posms, kad pieņēmu kristību, tomēr attiecības bija bezpersoniskas – man sava dzīve, Dievam sava. Trešais posms veidojās, kad īstenoju aicinājumu atdot savu dzīvi Viņam. Tas notika pēc vienpadsmitā svētceļojuma uz Aglonu, ejot nodomā, lai Dievs beidzot palīdz man neiekrist atpakaļ ikdienas grāvī. Ceļā Viņš atklāja Sevi kā personu, ļāva piedzīvot Sevi kā milestību. Šī milestības sastapšanās tā pārveidoja, ka, atgriežoties darbā, kolēģe paskatījās un teica: – O, Maija ir iemilējusies! Un kā viņam vārds? Atceros, tolaik manī radās vēlme kalpot cilvēkiem. Sāku kalpošanu Alfa kur-

sā, devos uz ieslodzījuma vietām, iesaistījos kalpošanā baznīcā. Tad kādā brīdī iesāvās prātā doma, kā būtu, ja es dzīvotu Dievam veltītu dzīvi? Pirmo pusgadu tas bija Dieva un mans noslēpums. Sēkla bija iesēta, un tik ļoti baidījās nolauzt, nenošargāt šo asnu. Kad saņēmoms un izstāstīju nodomu priesterim, garīgais vadītājs teica, lai uzticos Dievam, jautāju Viņam, ko Viņš pats no manis vēlas. Sekoja Samuēla gads, ko pavadīju izzināšanas procesā, lūdzoties ar Dieva Vārdu, daloties ar grupas biedriem. Grupu vadīja māsas kalpones, viņas biju iepazinusi jau trešajā svētceļojumā uz Aglonu. Pie sevis spriedu – ja Dievs aicina sekot, man jāseko Jēzum, nevis draudzenēm, tāpēc šo kongregāciju sākumā atmetu. Laiks gāja, caur rekollekcijām un lūgšanām meklējot īsto vietu, nonācu pie atziņas, ka tā tomēr ir māsu kalpoņu kongregācija, kurai pievienoties. Izvēle ļāva ikdienā turpināt juristes darbu, savukārt vakaros un rītos kopīgi lūgties, izdzīvot savu aicinājumu.

**Inese Elsiņa,
Ināras Caunes foto**

SVĒTDIENAS SKOLAS SKOLOTĀJAS ATMIŅAS

Raksta autore kopā ar priesteri Rasnaci un svētdienas skolas bērniem.

Pirms Atmodas Madonas Kristus Karaļa baznīcu apmeklēju retāk. Valsts darbā vajadzēja strādāt pat svētku dienās, jo darbs bija saistīts ar Madonas dzelzceļa stacijas vagonu nosūtīšanu. Mēneša beigās savlaicīgi bija jāgatavo arī atskaites.

Apkārt baznīcai bija daudz vecu koku – liepas un ābeles. Baznīcas vecākā bija Anna Kuzuša. Viņa rīkoja talkas apkārtnes sakārtošanai, rūpējās par kārtību, sagādāja ziemai malku.

Baznīcas iekšpusi apkopa viena sieviete, tā bija Katrīne. Ziemā kurināja krāsnī, lai būtu silti. Tolaik baznīcā nebija ūdens. Viņa ūdeni nesa no privātmājas, Marijas akas, kas atradās netālu. Vēlāk mēs viņu iesaucām par ūdens Mariju. Ziedus kalpotāja sagādāja pati un salika uz altāriem.

Padomju laikos bērniem bija aizliegts

apmeklēt baznīcu. Baznīcas procesijā piedalījās sievas un vīri. Procesijas sievām bija sagādātas baltas garas kleitas, un viņas ģērbās tautas tērpos.

Mana iesaistīšanās bērnu gatavošanai pirmajai Svētajai Komūnijai notika neplānoti. Vasaras otrajā pusē priesteris Alberts Cimanovskis uzrunāja tos, kuri gribētu kļūt par svētdienas skolas skolotājiem. Pagāja laiks, neviens nepieteicās. Klusa balss man lika pieteikties. Turējos pretī, mēģināju izmainīt domas, bet nevarēju.

Vasara gāja uz beigām, draudzē nebija bērnu, kas atsauktos. Pirms tam bieži braucu uz Cesvaini, tagadējās Grašu skolas apkārtnes vietā notika sakopšanas talkas. Tur bija apmetušies cilvēki no Francijas, kas visu organizēja. Bijām terciāri no Cesvaines un Madonas, kas

viņiem palīdzējām.

Bērnu mācīšanu pārrunāju ar Zentu Vizuli. Radās doma iet pie skolas direktora, lai viņš mums palīdzētu. Iesaistījās un palīdzēja arī māsas Ločmelītes, tai laikā viena no māsām Madonā strādāja par skolotāju.

Tad skolas telpās tika saaicināti 1.–4. klases bērnu vecāki un klases audzinātāji. Nākamajā reizē uz sarunu aicināja 5.–8. klases audzēkņu vecākus. Bija gatavotas lapiņas, kas apliecina vecāku piekrišanu, lai bērniem mācītu ticības mācību. Tā skolā izveidojās divas grupas – no 1. līdz 4. klasei un 5. līdz 8. klasei. Šos bērnus mācīju skolas telpās pēc mācību stundām.

Trešā grupa bija bērni, kas pirmajai Svētajai Komūnijai mācījās pie baznīcas. Svarīgi, ka arī man vajadzēja mācīties – ņēmu Katehisma grāmatiņu un Vecās un Jaunās derības vēsturi. Mācībās ļoti izjutu Svētā Gara palīdzību, atbalstu.

Par katru bērnu atzīmēju: dzīves vietu, telefonu, vai ir nokristīts un par vecāku laulībām. Lielu daļu bērnu apmeklēju mājās. Dažreiz nācās iet pat divreiz. Visi bērni saņēma Kristības sakramentu.

Vēlāk kopā ar Zentu Vizuli iestājās Katehētu institūtā, ko noorganizēja Rēzeknes-Aglonas diacēzē. Cītīgi braucām

mācīties. Dažreiz mācības bija Rēzeknē, dažreiz Aglonā. Pasniedzēji bija no Rīgas Garīgā semināra un priesteri, dekāni no Rēzeknes-Aglonas diacēzes. Pēc laika nokārtojām ieskautes, mums izsniedza sertifikātu, ka skolā bērniem varam mācīt ticības mācību.

Priesteris A. Cimanovskis, strādājot Barkavā, bija izveidojis vairākas jaunas katoļu draudzes: Cesvainē, Ļaudonā, Ērgļos, Jaunkalsnavā. Madonas Kristus Karaļa draudzi apmeklēja nedēļā trīs reizes.

Apmācāmo bērnu grupa izveidojās arī Jaunkalsnavā, tajā mācījās 17 bērni. Sestdienās braucu ar autobusu uz Jaunkalsnavu un atpakaļ ar vilcienu. Bērni bija gatavoti pirmajai Svētajai Komūnijai un savlaicīgi nokristīti.

Ziemassvētku laikā Madonas bērnu dārzā “Priedīte” notika Kristus piedzimšanai veltīts vakars. Piedalījās svētdienas skolas audzēkņi un viņu vecāki. Anitas vadībā bērni iemācījās Ziemassvētku dziesmas. Viņi vilka lozes, bērniem bija jāatbild uz jautājumiem no katehisma. Ieradās Salavecis ar dāvanām, ko pati sacepu un pieliku ābolus. Bija arī rotaļas. Par Kristus piedzimšanas svētku vakaru priecājās gan bērni, gan vecāki.

Marija Puķudārza

DIEVA SMAIDS

Tai dienā es lūdzos „Margrietiņu” lūgšanu par arhibīskapu Zbigņevu Stankeviču. Svētajā Misē nodoms bija pieņemt Komūniju par arhibīskapu. Kad priesteris pacēla Hostiju, paziņēja doma: „Kaut mazu gabaliņu no šīs Hostijas priesteris pasniegtu šai nodomā man. Piegāju pie Dievgalda, un man tiešām

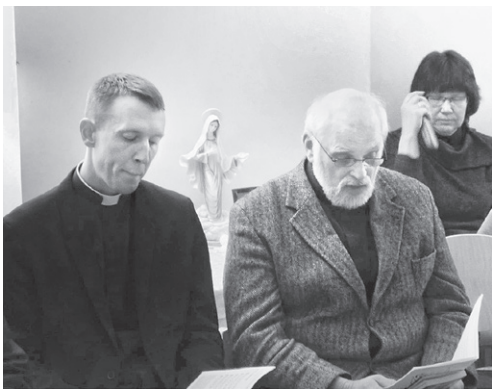
tika pasniegta ceturtdaļa no Hostijas. Biju ļoti pārsteigta. Kā gan priesteris uzminēja šo vēlmi? Nē, Dievs vadīja manas domas pie priestera! „Lai Viņš tev piešķir visu, ko tava sirds vēlas taviem nodomiem, lai Viņš liek labi izdoties!” (Ps 20, 5)

Veneranda Peļņa

TIEKAS LŪGŠANU KAPELAS DEŽURANTI

Liela daļa mūsu draudzes cilvēku līdzās Svētās Mises apmeklējumam regulāri veltī laiku Dievam, individuāli lūdzoties Lūgšanu kapelā, kas atrodas Madonas centrā un kļūst arvien nozīmīgāka un populārāka.

Vide ap kapelu ik gadu tiek uzlabota, un arvien vairāk madoniešu un viesu tajā iegriežas regulāri vai nozīmīgos savas dzīves brīžos. Tomēr katrs nāk savā laikā, reizēm satiekas ar vēl kādu, visiem kopā satikties gadās reti. Kapelas ļaudis turklāt ir no vairākām draudzēm un

dažādām konfesijām. Tāpēc šogad 19. janvārī atkal tika rīkota tikšanās (attēlā), lai atcerētos, kāpēc mēs esam kopā un vienotos lūgšanā kristiešu Vienotības nedēļas ietvaros. Pēc garīdznieku uzrunām par ekumenisma tēmu un oblāšu laušanas ar savstarpējiem novēlējumiem dalībnieki pastāstīja par savu pieredzi kapelā. Tas bija jauks sadraudzības vakars, kas deva iedvesmu turpināt kopīgo darbu. Paldies visiem par dalību!

Aivars Zariņš

KOKLES SPĒLE KOPĀ AR PRIESTERI

Kopš decembra es, Linda Kaščuka, un Eliza Elsiņa apgūstam kokles spēli kopā ar priesteri Pāvilu. Mācāmies spēlēt etnogrāfisko kokli.

Kaut esmu beigusi Jāņa Norvija Madonas mūzikas skolu, kurā mācījos spēlēt kokli, man vēl ir daudz jāmacās. Mūzikas skolā spēlēju koncertkokli, pārsvarā atskaņoju klasiskā žanra skaņdarbus un tautas dziesmas. Protams, koncertkokle bija sarežģītāka, jo tai bija slēdži, ar kuru palīdzību varēja paaugstināt vai pazemināt nots skanējumu. Arī veids, kā mācījos skaņdarbus, bija atšķirīgs.

Spēlējot kokli kopā ar Elīzu un prieste-

ri, jūtu lielāku prieku un vēlmi to darīt, jo tas tiek veltīts Dievam. Priesteris Pāvils ir ļoti labs un pacietīgs skolotājs. Man patīk spēlēt etnogrāfisko kokli, jo tai ir maigs skanējums, tās pavadījumā ir viegli dziedāt slavēšanas dziesmas, var pievienot klāt arī citus mūzikas instrumentus. Un nu jau man un Elīzai ir uzdāvināta kokle, lai trenēties mēs varētu arī mājās.

Ļoti ceru, ka pēc laika jūtīšos vēl brīvāk pie šī instrumenta un ka abas ar Elīzu varēsīm citiem dāvēt prieku, spēlējot kokli!

Linda Kaščuka

AGLONAS REKOLEKCIJĀS GŪTĀS ATZIŅAS

„Mums ir labi šeit būt,” teica māceklis Jēzum, un līdzīgi arī es esmu atklājusi vietu un notikumu – Karmela klusuma rekolekcijas Aglonā, kur man ir labi būt. Tur pavadītais laiks ir īpaši vērtīgs, un mana sirds ik gadu ilgojas tur vēlreiz atgriezties.

Rekolekciju laikā mācāmies, kā caur iekšējo lūgšanu veidot tuvas attiecības ar Dievu. Kā zināms, lūgšanas var būt dažādas un reizēm var notikt tā, ka, skaitot tikai pātarus, garīgā dzīve nevirzās uz priekšu, jo nav dots laiks saklausīt Dievu. Tomēr iekšējā lūgšana raksturojas ar dzīvām attiecībām, īstu tikšanos, kur runā abi un viens otrā ieklausās. Kā skaists piemērs šādai lūgšanu dzīvei ir paši rekolekciju vadītāji – priesteris Daumants Abrickis un māsa Sofija. Ar prieku viņos klausos un mani vienmēr pārsteidz izvēlētais rekolekciju saturs, jo dalībnieku ir daudz, bet katram tiek tieši vajadzīgais.

Kas attiecas uz manu iekšējo lūgšanu, man ir tikai ilgas pēc tās. Lai gan katrā rekolekciju reizē labumu vienmēr ir ārkārtīgi daudz un tiek dzirdēti iedvesmojoši vārdi lūgšanu dzīves sākšanai, tomēr pirmajā reizē padomāju, ka nez vai Dievs to man dāvās, ka neesmu cienīga utt. Pēc gada,

esot rekolekcijās otro reizi, bija žēl, ka, tā domājot, izniekots vesels gads. Tad braucu mājās ar stipru apņemšanos katru dienu veltīt laiku Dievam. Tomēr pārāk ātri padevos, mana ikdienas steiga apņemšanos aprija lieliem kumosiem. Šogad,

jau labi pazīstot savu vājumu, ar smeldzīgu ilgošanās sāpi sirdī un lielāku pašāvēību uz Dievu cerēju, ka izdosies lūgšanu uzsākt un turpināt. To stāstu ar nolūku uzdot jautājumu, cik iekšējā lūgšana ir vērtīga un nepieciešama, ja to ir tik grūti uzsākt? Un salīdzinājumā – cik ātri un viegli ir ļauties grēkam? Ar iedrošinājumu jāsaka, ka pēc rekolekcijām daudziem lūgšanu dzīvi izdodas īstenot.

Stipra griba noder visās dzīves jomās, tomēr lūgšanai ir vajadzīga vēl arī mīlestība. Un jebkuras rekolekcijas un kristīgi pasākumi der tam, lai aizdedzinātu šo mīlestību. Tagad ar smaīdu atceros brīžus, kad tikko biju tikusi pie Euharistijas, toreiz bieži lūdzu, kaut es milētu Jēzu.

Kāds domātājs ir teicis: „Sākums jau ir vairāk kā puse no noieta ceļa.” Tādēļ aicinu sevi un jūs īstenot sirds ilgas, pat ja kādreiz sanāk piekāpties cilvēciskajam vājumam.

Aija Mālniece

TREŠĀS LŪGŠANU BROKASTIS MADONĀ

8. februārī Madonā notika trešās Lūgšanu brokastis, kas pulcēja vairāku konfesiju garīdzniekus, novada pašvaldības pārstāvjus, uzņēmējus, kultūras un izglītības darbiniekus.

Pasākuma tēma bija veltīta cilvēkiem, kas nav dzimuši Latvijā, bet mūsu zemi izvēlējušies par savām mājām. Liecību snie-

dza beļģu misionārs Žozefs Bastēns, priesteris Pāvils Kamola, kas uz Latviju atbrauca no Polijas, itālis Alessandro Monesi, kas dzīvo un nodibinājis uzņēmumu Madonā.

Muzicēja dziedātāja Evita Zālīte un ģitāriste Ilze Grunte. Lūgšanu brokastis organizēja Juta Strazdiņa un Nelda Janoviča.

Redakcija

CIEŠANAS NESALAUŽ, BET PĀRVEIDO

9. februārī Stirnienes tautas nams aicināja uz koncertuzvedumu un izstādi „Iemirdzēšanās Latvijai”. Pasākumu apmeklēja astoņi draudzes cilvēki, dodoties ceļā ar jauno bonibusu.

Iepazinām iedvesmojošo Jettes Užānes dzīvesstāstu caur Elīnas Apsītes (attēlā) lasījumiem no „Jettes Dieņu grāmatas”. To caurvija latviešu komponistu oriģināldarbi un senā mūzika izcilās klavesinistes Ievas Saliētes izpildījumā. Varējām aplūkot arī plašu Jettes mākslinieciski krāšņo cimdu izstādi.

Līdz šim maz biju par viņu dzirdējusi, tāpēc priecājos par šo braucieni. Man tas bija jaunums, ka Jette savas dzīves dienas aizvadīja ratiņkrēslā. Šis fakts atbalsojās manā sirdī, ņemot vērā manas mammas slimību.

Uzrunāja Elīnas stāstījums – viņa no 7 gadu vecuma Jetiņā bija atradusi dvēseles radniecī un daudz sava brīvā laika pavadījusi Dzērbenes pagasta „Lejnieku” mājās. Tāpēc labi iepazīna sievieti, kura, spītējot liktenim, mācījās pieņemt savas dzīves nosacījumus, kur salūzt sapņi un ilgas. Taču ciešanas nesalauza Jettes

personību, bet atklāja to caur klusumu, dabas vērošanu, krāsām, gaismas un ēnu spēlēm, ko ar savu savdabīgo talantu viņa

vēlāk ieadīja cimdos, kas nav domāti novalkāšanai, bet skatīšanai, turpinot tautas mākslas tradīciju. Jette radīja vairākus cimdu ciklus: „Gadalaiki”, „Koki”, „Puķes”, „Zīmes”, „Baltie cimdi”, „Krāsainās pasakas”. Tā kā adīšanai viņa nopietni pievērsās 55 gadu vecumā, tas atgādina, ka nekad nav par vēlu sākt ko jaunu.

Jette ar savu dzīves filozofiju, iekšējo skaistumu un cimdu adīšanas prasmi pamazām uzrunāja daudzus. Bieži pie viņas viesojās cilvēki no Latvijas un ārzemēm. Man tas ļauj saskatīt paralēles ar godināmo Martu Robēnu, kura bija piekalta slimības gultai, bet viņu apmeklēja tūkstošiem cilvēku...

Pēc pasākuma iegādājās „Jettes Dieņu grāmatu”, jo vēlos šo spēcīgo personību iepazīt tuvāk, kā arī atklāt to līdzcilvēkiem, kuri piedzīvo līdzīgas ciešanas. Lai Cimdu Jettes dzīves gājums māca mums uzdriktēties!

Mārīte Kampāne,
priestera Pāvila foto

KOPIĢS BRAUCIENS UZ KONCERTU

1. februārī ar draudzes jauno bonibusu devāmies uz Rīgas Sv. Jāņa baznīcu, lai Latvijas Radio kora sniegtā noklausītos cikla „Sakrālie dziedājumi” koncertu „Avilas Terēzes lūgšanas”. Šajā baznīcā biju pirmo reizi. Lieliska akustika, daudz klausītāju, brīnišķīga programma, kas izskanēja diriģenta Kaspara Putniņa vadībā. Avilas Terēzes un Krusta Jāņa tekstos iekļauta abu svēto personiskā pieredze. Šī koncertprogramma aizkustināja, mīrīnāja un iedvesmoja. Tai piemita gaismas un skaistuma saplūsmē, spēja apliecināt

mūžīgas un pārpasaulīgas vērtības. Rāmā klusībā, dziļā pašāvilā varēju teikt arī savu lūgšanu Visaugstākajam.

Pēc koncerta apmeklējām nemitīgās adorācijas kapelu, dalījāties iespaidos un ar svētku kliņģeri kopīgi pasvinējām Venerandas dzimšanas dienu. Atceļā uz Madonu dziedājām slavēšanas dziesmas. Pateicos par doto iespēju un brīnišķīgo mūziku, kas uz mirkli ļāva nokļūt debesīs.

Agita Šusta,
Ināras Caunes foto

ATSAUKSMES PAR TEĀTRA IZRĀDI

Kaut uz izrādi „Kalpa zēna vasara” braucu ar nelielām bažām, jo pirms vairākiem gadiem biju vilusies mūsdienu teātra mākslā, atkal jāsaka, ka ir, ir!... šai pasaulē daudz skaistu notikumu, un Dievs pārsteidz savējos! Brīnišķīga izrāde! „Tīriba” daudzās niansēs, mūsu mīļās Latvijas dabas skaistuma attainojums, teātra 1. kursa studentu dabiskums un

talants, kā arī režisora Alvja Hermaņa viedums un oriģinalitāte teātra iestudējumā mani aizrāva un ļāva līdzī izdzīvot galvenā varoņa stāstīto. Bija liels prieks skatīties uz jauniešiem! Viss līdz niansēm pārdomāts. Paldies Dievam un draudzei par iespēju!

Diāna Dzene

MARIJAS EVAŅĒLIZĀCIJAS SKOLĀ

Balvu sakrālajā centrā no 25. līdz 27. janvārim norisinājās Marijas evaņģēlīzācijas skola. Šoreiz turp devāmies seši Madonas katoļu draudzes pārstāvji, un

visas šīs dienas, neskatoties uz aukstumu, sildījām sirdis savstarpējā mīlestībā, aizlūgumos un Dievmātes Marijas klātbūtnē. Lekcijas lasīja dalībnieki, šīs skolas apmeklētāji. Katra personīgais skatījums un dzīves pieredze parādīja vienkāršas patiesības jaunā gaismā. Lekciju graudi domu sēklai:

- ◆ Dievs radīja cilvēku ļoti labu, vienīgu, kas var padarīt to sliktu, ir tā rīcība.
- ◆ Mīlestība ir rūpes par otra patieso labumu.
- ◆ Dievs ir beznosacījuma mīlestība – kā laulībā – cienīt un mīlēt visās sava mūža dienās!
- ◆ Ticība nav izjūtas, ticība ir lēmums.

◆ Dievs, mīlot visus, vienus apbalvo, citiem pieļauj pārbaudījumus, lai cilvēks atgrieztos. Viss nāk par labu tam, kurš Dievu mīl.

◆ Dzīve ar Dievu ir krietni skaistāka nekā bez Viņa.
◆ Ilgas pēc Dieva ir katrā ieliktas. Cilvēks ir radīts kā brīva būtne ar savu gribu un izvēli, pēc sava Tēva līdzības. Brīvība ir svarīga, lai nebūtu kā vergi, jo vergs jau savu saimnieku nemīl.

◆ Grēks – ticība, kas vairāk vērsta uz sevi, nevis uz Dievu. Vēlme dzīvot tā, kā pašam patīk, ne tā, kā grib Dievs.

◆ Jēzus uzņēmās mūsu grēkus, mirstot pie krusta, un nomira arī grēks. Kad Jēzus augšāmcelās, grēks palika miris.

◆ Katrs saņems pēc savas sirds atvērtības. Vai Tu slāpsti pēc dzīvā ūdens?

Vita Bartuševiča

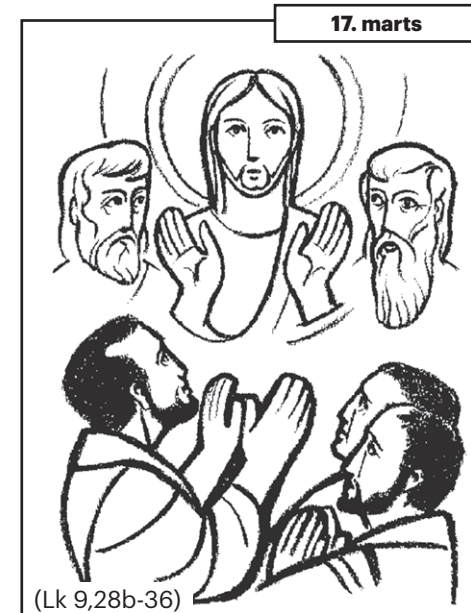
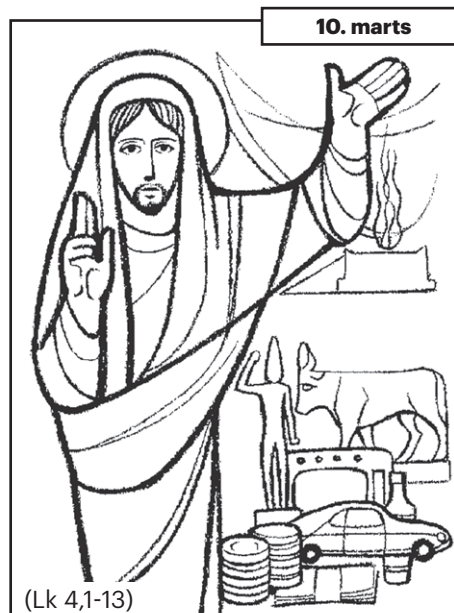
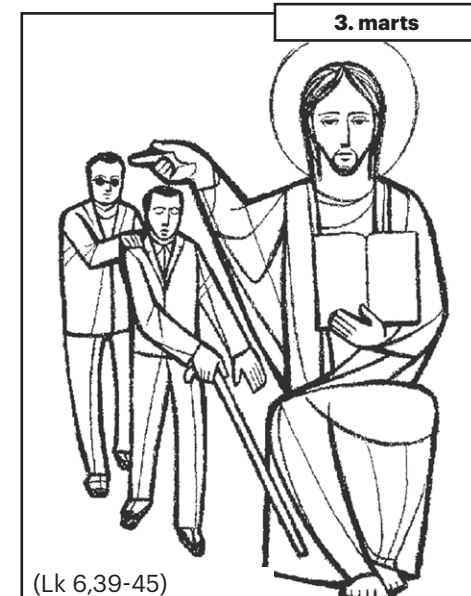
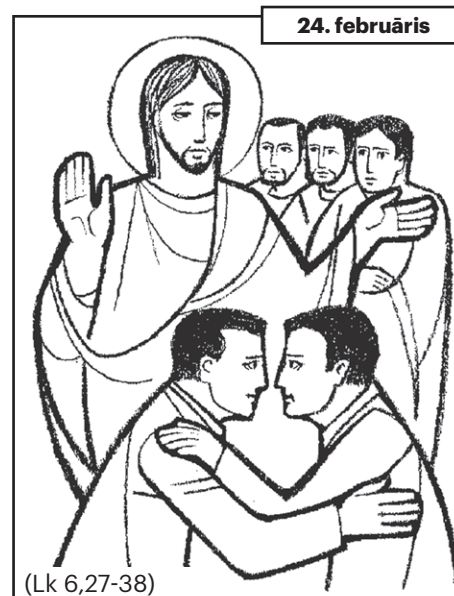
NOSKAŅO SEVI LIELAJAM GAVĒNIM!

Gavēnis ir īpašs laika posms, 40 dienas, kad cilvēki sagatavojas dienai, kad svinam Kristus augšāmcelšanos. Daži šajā laikā nododas tādai kā “sevis mērdēšanai”, bet, manuprāt, gavēņa laikā ir svarīgi vairāk pievērsties apkārtējiem un īpaši Dievam. Domāju, ka ir daudz kristiešu, kas lielajā gavēnī sevi bezmērķīgi ierobežo. Tomēr jāsaprot, ka Jēzus negribēja, lai viņa mācekļi bojā savu veselību tāpēc, ka viņi zināja, kas Jēzum būs jācieš. Viņš jau no paša sākuma mācīja palīdzēt citiem,

lūgt par citiem un nezaudēt attiecības ar Dievu pat smagākajos brīžos. Gavēņa laiks ir paredzēts, lai cilvēks būtu vienatnē ar Jēzu, kas pats lūdza, lai viņa labākie draugi – mācekļi – paliktu ar Viņu. Gavēņa laikā ir svarīgi apņemties darīt to, kas tiešām ir iespējams, jo, ja vēlāk to vairs nevarēs, sanāks lauzt solījumu, kas tika dots Dievam. Šīs atteikšanās dienas var ļoti ietekmēt cilvēka dzīvi, satuvināt viņu ar viņa Radītāju, Pestītāju un Atjaunotāju!

Rasa Zariņa

Svētdienas Evaņģēlijs

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13,
Madona, LV 4801
Konts: LV19UNLA0095132107450,
SEB BANKA
E-pasts: draudze@madona.lv
www.madonasdraudze.lv
www.draugiem.lv/madonasdraudze
www.facebook.com/madonasdraudze
Twitter: @Madonasdraudze

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Lūgšanu kapela

Raiņa iela 5.
Atvērta visu diennakti
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518),
e-pasts: aivarszar@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mise Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien – plkst. 7.15
Otrdien, trešdien, ceturtdien, piektdien,
sestdien – plkst. 18.
Svētdien – plkst. 11 un 18

Lai saņemtu draudzes jaunumus
un iknedēļas pasākumu grafiku savā
e-pastā, ir jāpiesakās, rakstot uz e-pastu:
mdravize@gmail.com

Draudzes aktivitātes

Pastorāts

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Anita Cibule (t. 26464574)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katrā mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katrā mēneša otrā otrdienā
Vieta: pie draudzes vīriem
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Kalpošana pansionātā

Vieta: Mārcienas pansionāts
Kontakti: Antoņina Žurovska (t. 24200033)

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Senioru brokastis

Laiks: katrā mēneša trešā trešdienā
pēc rīta Mises
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Veneranda Peļņa (t. 26592737)

Jauniešu tikšanās

Laiks: katru ceturtdienu plkst. 19
Vieta: Svētceļnieku mājiņa
Kontakti: Jēkabs Sināts (t. 22848280)

Bībeles stunda

Laiks: otrdien plkst. 19.15
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aija Mālniece (t. 26253927)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola (t. 27464820),
Aija Mālniece (t. 26253927), Agnese Liepiņa
(t. 26388710), Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdravize@gmail.com

Uz vāka – Jēkaba Liepiņa zīmējums.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika.
Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.